Αλμπέρτας Τσοπανάκη: **«Domino Crime»**
Σκηνοθεσία: Τάκης Μελίδης
Κοστούμια: Βίκτωρ Μουαγιάλ
Μουσική επιμέλεια: Γιάννης Μπαμπαλής
Φωτισμοί: Τάκης Μελίδης
Ερμηνεύουν: Αλμπέρτα Τσοπανάκη, Κωνσταντίνος Σειραδάκης, Κατερίνα Σαβράνη.

Το έργο της Αλμπέρτας Τσοπανάκη «Domino Crime» αποτελεί σύνοψη των βασικών εμμονών της συγγραφέως, όπως την έχουμε γνωρίσει στα μέχρι στιγμής δραματικά κείμενά της που έχουν παρουσιαστεί στο κοινό. Στο «Domino Crime» η Αλμπέρτα Τσοπανάκη τοποθετείται ως ένα είδος θεατή των προσώπων και των καταστάσεων που σκηνοθετεί στον κειμενικό χώρο της. Από τη θέση της αυτή παρακολουθεί το ξεδίπλωμα μιας άκρως τολμηρής και, έως ένα μεγάλο βαθμό, επικίνδυνης εκθέσεως έκκεντρων περιστατικών βίου και βιωματικών ενοχών σε ένα παιχνίδι αλυσιδωτών αντιδράσεων. Το «Domino Crime» στοιχειοθετεί κομβικά γεγονότα σε υφολογία θρίλερ και προβάλλει την ανατροπή ως θεμελιακό μοτίβο των σχάσεων των προσώπων, τα οποία κινούνται σε μεταίχμια διάκενα ερωτικής παραφθοράς. Από τα πιο μεστά λοιπόν έργα της Αλμπέρτας Τσοπανάκη, το «Domino Crime» παρουσιάζει άρτια δομή και δεν αφήνει το θεατή να χαθεί σε μεσοβέζικες εξελίξεις της θεματολογίας της πλοκής. Ως εκ τούτου, το έργο δίνει στο σκηνοθέτη οδηγούς σκηνικής διευθετήσεως του εννοιολογικού υλικού, που παράγει καταστάσεις και σηματοδοτεί τους ήρωες. Το γεγονός αυτό επιτρέπει στο σκηνοθέτη Τάκη Μελίδη να φωτίσει το σύνολο των πληροφοριών εκ των ένδον. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο κ. Μελίδης εκμεταλλεύεται τους υπαινιγμούς και τις υποδηλώσεις για να δημιουργήσει μια δική του σκηνική γλώσσα με αφετηρία την καθαρή δήλωση της σημασιολογίας. Έτσι, το «Domino Crime» φωτίζεται από όλες τις πλευρές προβάλλοντας εντούτοις με έντονο και καταλυτικό τρόπο την αναμονή της αιφνίδιας ανατροπής, αυτό που συνήθως αποκαλούμε σασπένς του θρίλερ. Οι ερμηνείες των ηθοποιών ακολουθούν ην ίδια γραμμή, πατώντας στους κώδικες πολλαπλών αναδιπλώσεων της ανατροπής.

Στο ρόλο της διάσημης ηθοποιού Εύας Ποντ, η Αλμπέρτα Τσοπανάκη αφήνεται στη σκηνοθετική καθοδήγηση του Τάκι Μελίδη, επιτυγχάνοντας ν' αποστασιοποιηθεί από την ηρωίδα της συγγραφικής της δημιουργίας και να την αντιμετωπίσει μέσα από υποκριτικές διαδικασίες. Με άλλα λόγια, η συγγραφέας δεν μπερδεύεται με την ηθοποιό, αντίθετα η ηθοποιός υπηρετεί με δέος, θα λέγαμε, την ηρωίδα, την οποία ανάγει σε εστιακό σημείο ενός τριγώνου με άλλους δύο εστιακούς ορίζοντες. Ωστόσο, η χιτσκοκική διάσταση της κ. Τσοπανάκη, χωρίς να αναιρείται, προωθεί μια αισθητική της προθετικότητας που δεν ξεφεύγει από τα όρια της κατανοήσεως του θεατή.

Ως Πίτερ Ποντ, ο Κωνσταντίνος Σειραδάκης δημιουργεί μια πολύ ενδιαφέρουσα παρουσία από όλες τις απόψεις, κυρίως όμως από την άποψη της κωδικοποιήσεως του ρόλου του. Σημειωτέον ότι ο Πίτερ Ποντ δεν είναι καθόλου μονοεπίπεδος, κινούμενος αντιθέτως στην τροχιά ενός λίαν συμπλεγματικού χαρακτήρα, στον οποίο αποκρυσταλλούται ένα μεγάλο φάσμα υφολογικών στοιχείων ανεξαρτήτων της θεματικής. Ο κ. Σειραδάκης κατορθώνει να κινηθεί με άνεση τόσο στο αναπαραστατικό πεδίο όσο και στις εγκάρσιες τομές που 'παγώνουν' την πλοκή στο ύφος του δικού του ρόλου. Κατά συνέπεια, το εστιακό σημείο που υποστηρίζει ο ηθοποιός ανάγεται σε ακραίο σκηνικό ανάπτυγμα χωρίς να επιμερίζει τον ήρωα. Ομοίως, η Κατερίνα Σαβράνη, ως το τρίτο μέλος του ερωτικού τριγώνου, ερμηνεύει με επίγνωση της ευθύνης απέναντι σε έναν επίσης εστιακό ρόλο. Η κ. Σαβράνη παίζει με άνεση ερμηνεύοντας με αυθορμητισμό και κέφι την επικίνδυνη Λώρη, γύρω από την οποία το αθώο γαϊτανάκι εξελίσσεται γρήγορα σε ιστό αράχνης.

Η σκηνογραφία και οι φωτισμοί του Τάκι Μελίδη λειτουργούν εν είδει φόντου της πλοκής, επιτρέποντας στους χρωματισμούς του κόκκινου και του λευκού να

αναδειχθούν σε κομμάτια σκέψεων και συναισθημάτων. Το «Domino Crime» δίνει την ευκαιρία στους συντελεστές της παράστασης να δημιουργήσουν ενιαίο λεκτικό και παραλεκτικό απείκασμα και αυτό είναι, πιστεύω, που δημιουργεί ένα «προχωρημένο» κινούμενο πίνακα εντυπώσεων και φευγαλέων προβληματισμών.

Δημοσίευση: 18/3/2004